

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 27767/13
Mirko ŠKUBONJA
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući dana 19. svibnja 2015. godine u Odboru u sastavu:

Mirjana Lazarova Trajkovska, *predsjednica*,
Linos-Alexandre Sicilianos,
Ksenija Turković, *suci*,

i André Wampach, *zamjenik tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen dana 19. ožujka 2013. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena država i odgovor na očitovanje koje je podnio podnositelj zahtjeva,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Mirko Škubonja, hrvatski je državljanin rođen 1950. godine koji živi u Šibeniku. Pred Sudom ga je zastupao g. M. Barbir, odvjetnik iz Ploča.

2. Hrvatsku Vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica, gđa Š. Stažnik.

3. Činjenice predmeta, kako su ih iznijele stranke, mogu se sažeti kako slijedi.

1. Parnični postupak

4. Dana 7. siječnja 2003. godine podnositelj je pred Općinskim sudom u Splitu pokrenuo parnični postupak protiv države tražeći isplatu neisplaćenih plaća.

5. Dana 21. ožujka 2003. godine prvostupanjski sud je utvrdio da je nastupilo mirovanje postupka.

6. Dana 26. lipnja 2003. godine podnositelj je zatražio prvostupanjski sud da nastavi postupak.

7. Dana 20. siječnja 2004. godine prvostupanjski sud je odredio prekid postupka do završetka parničnog postupka koji se usporedno vodio između države i drugog tužitelja u odnosu na isto pravno pitanje.

8. Dana 8. veljače 2007. godine podnositelj je povukao tužbu.

9. Dana 10. svibnja 2007. godine država je kao tuženik zatražila prvostupanjski sud da nastavi postupak s obzirom da su se ispunile pretpostavke za to.

10. Dana 25. svibnja 2007. godine prvostupanjski sud je odlučio nastaviti postupak.

11. Rješenjem od 1. lipnja 2007. godine prvostupanjski sud je utvrdio da je podnositelj povukao tužbu (vidi stavak 8. gore) i naložio mu da državi kao tuženiku plati iznos od 1.890,00 hrvatskih kuna na ime troškova postupka.

12. Dana 21. lipnja 2007. godine podnositelj je podnio žalbu protiv dijela navedenog rješenja koji se odnosio na troškove postupka.

13. Dana 17. srpnja 2007. godine država je kao tuženik zatražila od prvostupanjskog suda da ispravi rješenje od 1. lipnja 2007. godine (vidi stavak 11. gore) u pogledu podnositeljevog prezimena.

14. Dana 6. veljače 2008. godine, 9. lipnja 2010. godine i 19. studenog 2010. godine država je kao tuženik tražila od prvostupanjskog suda žurnije postupanje.

15. Rješenjem od 12. siječnja 2011. godine prvostupanjski sud je ispravio svoje rješenje od 1. lipnja 2007. godine (vidi stavke 11. i 13. gore).

16. Dana 3. veljače 2011. godine podnositelj je ukazao prvostupanjskom sudu da njegova žalba nije nikad proslijeđena drugostupanjskom sudu.

17. Dana 14. veljače 2011. godine podnositelj je podnio žalbu protiv rješenja od 12. siječnja 2011. godine (vidi stavak 15. gore).

18. Dana 3. srpnja 2012. godine spis predmeta je proslijeđen Županijskom sudu u Splitu.

19. Dana 24. srpnja 2012. godine podnositelj je obavijestio Općinski sud u Splitu da je državi platio troškove postupka čije plaćanje mu je bilo naloženo rješenjem od 1. lipnja 2007. godine (vidi stavak 11. gore) i

priložio uplatnicu iz koje je bilo vidljivo da je istoga dana uplatio 1.890,00 kn u državni proračun.

20. Rješenjem od 12. prosinca 2012. godine Županijski sud u Splitu je smanjio na 1.150,00 kn iznos koji je podnositelju bilo naloženo platiti državi na ime troškova postupka prvostupanjskim rješenjem od 1. lipnja 2011.godine (vidi stavak 11. gore).

21. Istoga dana Županijski sud u Splitu je potvrdio prvostupanjsko rješenje o ispravku od 12. siječnja 2011. godine (vidi stavak 15. gore).

2. Postupak povodom podnositeljevog zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

22. U međuvremenu, podnositelj je Županijskom sudu u Splitu podnio zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku, prigovarajući duljini trajanja navedenog parničnog postupka.

23. Dana 17. svibnja 2011. godine Županijski sud u Splitu je proglasio podnositeljev zahtjev nedopuštenim.

24. Povodom podnositeljeve žalbe, Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 20. rujna 2012. godine preinačio prvostupanjsko rješenje i utvrdio povredu podnositeljevog prava na suđenje u razumnom roku. Dodijelio mu je naknadu u iznosu od 300 kn i naložio Županijskom sudu u Splitu da odluči o njegovim žalbama u roku od tri mjeseca od dostave njegovog rješenja.

PRIGOVOR

25. Podnositelj je na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije prigovario duljini trajanja navedenog parničnog postupka.

PRAVO

26. Podnositelj je prigovario da duljina trajanja gore navedenog parničnog postupka nije bila u skladu sa zahtjevom „razumnog roka“ sadržanog u članku 6. stavku 1. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

27. Vlada je osporila dopuštenost zahtjeva s četiri osnove. Posebice, tvrdila je da zahtjev nije sukladan odredbama Konvencije *ratione personae*, da se podnositelj ne može smatrati žrtvom povrede koju ističe, da nije

pretrpio značajnu štetu i da je zahtjev u svakom slučaju očigledno neosnovan.

1. Tvrđnje stranaka

28. Vlada je tvrdila, *inter alia*, da je iznos koji je bio u pitanju u parničnom postupku kojemu se prigovara bio samo 1.890,00 kn (vidi stavke 14. i 22. gore), to jest, nekih 260 eura. Taj je iznos dodatno smanjio Županijski sud u Splitu rješenjem od 12. prosinca 2012. godine kojim je podnositelju naložio da državi plati samo 1.150,00 kuna, to jest, nekih 153 eura. Vlada se s tim u vezi pozvala na predmete u kojima je iznos koji je bio u pitanju bio sličan ili znatno viši od onoga u ovom predmetu, a koje je Sud proglasio nedopuštenima zbog nepostojanja značajne štete. Osobito, citirala je predmete *Burov protiv Moldavije* ((odl.), br. 38875/03, 14. lipnja 2011.) i *Kiوسي protiv Grčke* ((odl.), br. 52036/09, 20. rujna 2011.) u kojima su iznosi u pitanju bili 228 eura odnosno 504 eura.

29. Podnositelj je odgovorio da se ne može tvrditi da on nije pretrpio značajnu štetu jer je iznos od 1.890,00 kn predstavljao polovicu njegove mirovine. Nadalje, morao je platiti zakonske zatezne kamate na taj iznos od 1. lipnja 2007. godine do 12. prosinca 2012. godine, to jest, za razdoblje dulje od šest i pol godina, što je povećalo predmetni iznos za 84 %.

2. Ocjena Suda

30. Sud prvo primjećuje da je rješenjem od 1. lipnja 2007. godine podnositelju naloženo da državi plati 1.890,00 kuna na ime troškove postupka (vidi stavak 11. gore), to jest, nekih 260 eura. Također primjećuje da je podnositelj platio te troškove 24. srpnja 2012. godine (vidi stavak 19. gore) i da je rješenjem Županijskog suda u Splitu od 12. prosinca 2012. godine iznos koji je morao platiti naposljetku smanjen na 1.150,00 kuna, tj. nekih 153 eura (vidi stavak 20. gore).

31. Glede podnositeljeve tvrdnje da je također morao platiti zakonske zatezne kamate na navedene troškove od donošenja prvostupanjskog rješenja 1. lipnja 2007. godine (vidi stavak 29. gore), Sud primjećuje da predmetno rješenje nije odredilo plaćanje zakonskih zateznih kamata na iznos troškova postupka kao i da je podnositelj 24. srpnja 2012. godine platio samo iznos glavnice bez bilo kakvih kamata (vidi stavak 19. gore). Iako je točno da se prema mjerodavnom domaćem pravu plaćanje zakonskih zateznih kamata na troškove postupka može tražiti u ovršnom postupku radi izvršenja presude ili rješenja kojim je naloženo plaćanje troškova, podnositelj je mogao spriječiti tijek kamata da je platio troškove odmah nakon donošenja prvostupanjskog rješenja.

32. Sud stoga utvrđuje da je iznos koji je bio u pitanju u ovom predmetu uistinu bio 1.890,00 kuna (260 eura). To je tako bez obzira što je podnositelj naposljetku morao platiti 1.150,00 kuna (153 eura). S obzirom na navedeno,

Sud dalje upućuje na svoja utvrđenja u predmetima *Kiوسي protiv Grčke* (gore citirano) i *Šumbera protiv Češke Republike* ((odl.), br. 48228/08, 21. veljače 2012.) u kojima je utvrdio da, uzimajući prvenstveno u obzir niske iznose koji su bili u pitanju koji su odgovarali iznosu od 504 eura odnosno 227 eura, podnositelji nisu pretrpjeli značajnu štetu. Ne vidi razloga da presudi drugačije u ovom predmetu.

33. Osobito, Sud primjećuje da je u ovom predmetu, kao i u predmetu *Šumbera* (citiranom gore), postupak kojem se prigovaralo bio incidentalni postupak radi utvrđenja parničnih troškova nakon podnositeljevog povlačenja tužbe. Štoviše, ništa ne upućuje da je podnositeljeva financijska situacija bila takva da je plaćanje predmetnog iznosa značajno utjecalo na njegov osobni život (vidi *Kiوسي*, citiran gore). U tom pogledu Sud primjećuje da podnositelj nije potkrijepio nikakvim dokazima svoje navode da je taj iznos predstavljao polovicu njegove mjesečne mirovine (vidi stavak 29. gore).

34. Glede toga zahtijeva li poštivanje ljudskih prava zajamčenih Konvencijom i njezinim Protokolima daljnje razmatranje osnovanosti zahtjeva, Sud je utvrdio u nizu predmeta (vidi, primjerice, *Frydlander protiv Francuske* [VV], br. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII; *Cocchiarella protiv Italije* [VV], br. 64886/01, §§ 69-98, ECHR 2006-V; *Majewski protiv Poljske*, br. 52690/99, 11. listopada 2005.; i *Wende i Kukówka protiv Poljske*, br. 56026/00, 10. svibnja 2007.), uključujući one protiv Hrvatske (vidi, primjerice, *Horvat protiv Hrvatske*, br. 51585/99, ECHR 2001-VIII; *Kozlica protiv Hrvatske*, br. 29182/03, 2. studenog 2006.; i *Pavić protiv Hrvatske*, br. 21846/08, 28. siječnja 2010.), svoju praksu u vezi prigovora povrede prava pojedinca na suđenje u razumnom roku. Stoga, s obzirom na jasnu i opsežnu sudsku praksu u ovom pogledu, Sud smatra da poštivanje ljudskih prava, kako je utvrđeno Konvencijom i Protokolima, ne zahtijeva razmatranje osnovanosti zahtjeva.

35. Konačno, u pogledu toga je li predmet bio „propisno razmotren pred domaćim sudom“, Sud primjećuje da su prvostupanjski i drugostupanjski sud meritorno razmotrili je li podnositelj morao platiti državi troškove postupka nakon njegovog povlačenja tužbe od 8. veljače 2007. (vidi stavak 8.), i ako jest, u kojem iznosu (vidi stavke 11. i 20. gore). Nadalje, njegov prigovor o duljini trajanja tog postupka meritorno je razmotrio Vrhovni sud (vidi stavak 24. gore). Sud je stoga uvjeren da je podnositeljev predmet bio „propisno razmotren od domaćeg suda“.

36. Slijedi da je ovaj zahtjev nedopušten temeljem članka 35. stavka 3. (b) Konvencije jer podnositelj nije pretrpio značajnu štetu i stoga mora biti odbačen na temelju članka 35. stavka 4.

37. U svjetlu ovog zaključka, nije potrebno razmatrati preostale prigovore nedopuštenosti (vidi stavak 27. gore) koje je istaknula Vlada.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno,

Proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 11.
lipnja 2015. g.

André Wampach
zamjenik tajnika Odjela

Mirjana Lazarova Trajkovska
Predsjednica